

## TEKST 2: Retsskolernes retningslinjer for jihad

*Præcedens og forskrifter for udførelsen af hellig krig (jihad) var allerede givet i Koranens anvisninger, profetens sædvane og hadith samt de første kaliffers fremgangsmåde (tekst 47). På denne baggrund udviklede de muslimske retsskoler fra 700- til 900-tallet retningslinjer for den hellige krig i forbindelse med den muslimske ekspansion.*

*Ya'qub Abu Yusuf (d.798) var en af grundlæggerne af den hanafittiske retsskole og bl.a. forfatter til en grundlæggende traktat om offentlige finanser. Heri gennemgik Abu Yusuf ligeledes emner i relation til behandlingen af ikke-muslimer, herunder også krigsførelse mod de vantrø. Desuden skrev Abu Yusufs elev, al-Shaybani (d. 805) værket Om folkenes lov (Kitab al-Siyar al-Kabir), der omhandler jihad.*

*Abu Muhammad Abdullah ibn Abi Zayd al-Qayrawani (922-966) var jurist af den såkaldte malikitiske retsskole.*

*Abu 'Abdillah Muhammad ibn Idris Al-Shafi'i (767-820) var teolog og retslærd og grundlægger af den shafi'itiske retsskole. Abu al-Hasan Ali Ibn Muhammad Ibn Habib al-Mawardi (972-1058) var jurist inden for den sidstnævnte shafi'itiske retsskole.*

[Ya'qub Abu Yusuf:]

Det ser ud til, at det mest tilfredsstillende forslag, vi har hørt i denne forbindelse er, at der ikke er nogen indvendinger mod brugen af nogen form for våben mod polyteister - sønderknusning og afbrænding af deres hjem, nedskæring af deres træer og lunde samt brugen af katapulter uden dog bevidst at angribe kvinder, børn eller ældre. Man kan endvidere forfølge dem, der løber væk, aflive de sårede og dræbe fanger, der kan vise sig farlige for muslimerne, men dette gælder kun dem, på hvis hage ragekniven er gået over,<sup>1</sup> for de andre er børn, der ikke må henrettes.

Med hensyn til fanger, der føres frem for herskeren, har sidstnævnte valget mellem at henrette dem eller tvinge dem til at betale en løsesum efter sit ønske, idet han træffer det mest fordelagtige valg for muslimerne og det klogeste for islam. Den løsesum, der pålægges dem, bør hverken være af guld, sølv eller varer, men bør kun bestå af en udveksling med muslimske fanger. [...]

Jeg vil for mit vedkommende sige, at beslutningen om fanger er i hænderne på herskeren: i overensstemmelse med, hvad han mener, der ville være mest fordelagtigt for islam og muslimerne, kan han lade dem henrette eller han kan udveksle dem med muslimske fanger [...]

Når muslimerne belejrer en fjendtlig befæstning og indgår en aftale med de belejrede, der indvilliger i at overgive sig på visse betingelser, der [senere] vil blive besluttet af en [muslimsk] delegeret [voldgiftsmand], og denne mand beslutter, at deres soldater skal henrettes, og deres kvinder og børn tages til fange, så er denne beslutning lovlig. Det var Sa'ad b. Mu'adhs beslutning i forbindelse med Banu Quraiza.<sup>2</sup>

<sup>1</sup> Dem på hvis hage ragekniven er gået over: dvs. over puberteten

<sup>2</sup> Banu Quraiza var en jødisk stamme i Medina med hvem Muhammed kom i væbnet konflikt. Da Banu Qurayza til sidst overgav sig, indvilgede de i, at deres tidligere allierede Sa'ad b. Mu'adh, der var blandt Muhammeds støtter i

Hvis beslutningen, der træffes af den valgte voldgiftsmand, ikke specificerer aflivningen af fjendtlige krigere, og at deres kvinder og børn gøres til slaver, men fastsætter en kopskat, ville det også være lovlig. Hvis det besluttes, at de besejrede skal tilbydes at omvende sig til islam, ville det også være gyldigt, og de vil derfor blive muslimer og frie mænd. [...]

Det er op til herskeren at afgøre, hvilken behandling, der skal udmåles for dem, og han vælger det, som er at foretrække for religionen og for Islam. Hvis han vurderer, at det at henrette de våbenføre mænd og at gøre deres kvinder og børn til slaver er bedre for islam og dens tilhængere, så bør han handle således og efterligne Sa'ad b. Mu'adhs eksempel. Hvis han derimod mener, at det ville være til større fordel at pålægge dem jordskat [*kharaj*], og at dette er at foretrække med henblik på at forstørre det bytte [*fay*], der forøger muslimernes ressourcer i forhold til dem og de andre polyteister, da bør han beslutte sig for denne fremgangsmåde mod dem. Er det ikke korrekt, at Allah har sagt i Sin bog: "Bekæmp dem, ... indtil de kuert er rede til at betale skat!" [Koranen 9:29], og at profeten indbød polyteisterne til at omfavne islam, eller, hvis de nægtede, til at betale kopskat,<sup>3</sup> og at Umar b. al-Khattab,<sup>4</sup> efter at have undervundet indbyggerne i Sawad [Irak], ikke udgød deres blod, men gjorde dem til tributskyldige folk? [...]

Hvis de tilbyder at overgive sig og efter eget valg accepterer mægling mellem en muslim og en af deres egne, skal dette afvises, for det er uacceptabelt, at en troende samarbejder med en vantro om at nå frem til en beslutning i religiøse spørgsmål. Hvis herskerens repræsentant ved en fejl godtager dette og en dom bliver foreslået af begge mænd, bør herskeren ikke erklære den for bindende, medmindre den fastslår, at fjenderne enten skal være tributskyldige folk eller konvertere til islam. Hvis denne betingelse er vedtaget af dem, kan de ikke bebrejdes, og hvis de anerkender, at de er tributpligtige folk, så skal de accepteres som sådan, uden der er brug for en domsafsigelse.

[*Al-Shaybani*:]

Og [profeten Muhammed] sagde: Kæmp i Guds navn og på "på Guds vej." Bekæmp [kun] dem, der ikke tror på Gud. I må ikke bedrage eller begå forræderi, ej heller bør I lemlæste nogen eller dræbe børn. Når I møder jeres polyteistiske fjender, indbyd dem [først] til at tage imod islam. Hvis de gør det, godtag det og lad dem være. I skal derefter tilbyde dem at flytte fra deres områder til udvandrernes område [Medina]. Hvis de gør det, godtag det og lad dem være. Ellers skal de informeres om, at de vil blive [behandlet] ligesom de muslimske nomader (beduinerne) [som ikke deltager i krigen], og at de er omfattet af Guds befalinger, som [andre] muslimer, men at de ikke vil modtage nogen andel af hverken *ghanima* (krigsbytte) eller *fay*.<sup>5</sup> Hvis de

---

Medina, skulle udpeges som voldgiftsmand til at fælde dom i deres sag. Til deres overraskelse dømte Sa'ad b. Mu'adh mændene i stammen til døden, mens kvinder og børn blev gjort til slaver. Muhammed lod den for ham belejlige dom eksekvere og mellem 600 og 900 henrettedes.

<sup>3</sup> Her må betegnelsen polyteister dække jøder og kristne, da de arabiske polyteister kun fik valget mellem omvendelse og døden.

<sup>4</sup> Umar b. al-Khattab, kalif 634-644

<sup>5</sup> *Fay*: den del af byttet, der blev forbeholdt det muslimske fællesskab, f.eks. i form af almisser.

nægter [at omvende sig til islam], så opfordrer dem derefter til at betale *jizya* (personskat). Hvis de gør det, godtag det og lade dem være. Hvis I belejrer indbyggerne i en fæstning eller en by, og de forsøger at få jer til at lade dem overgive sig på grundlag af Guds dom, så gør det ikke, da I ikke ved, hvad Guds dom er, men få dem til at overgive sig til jeres dom og afgør derefter deres sag i henhold til jeres egne synspunkter. Men hvis de belejrede indbyggere i en fæstning eller en by beder jer om at give dem et løfte [om sikkerhed] i Guds navn eller på vegne af Hans budbringer, bør I ikke gøre det, men give et løfte i jeres egne navne eller jeres fædres navne. For hvis I nogensinde skulle bryde det [løftet], ville det være en nemmere sag, hvis det var [givet] i jeres eller jeres fædres navne. [...] *[Der følger en længere gennemgang af fordelingen af krigsbyttet samt bidrag til krigsførelsen.]*

Jeg hørte Guds budbringer i kampen mod Banu Quraiza sige: "Han [fjenden], der har nået puberteten skal dræbes, men den, som ikke har, bør skånes." [...] Guds budbringer forbød drab på kvinder. [...] Guds budbringer sagde: "Du må dræbe de voksne vantro, men skån deres mindreårige – de unge."<sup>6</sup> [...]

Hvis [islams] hær angriber i krigens område,<sup>7</sup> og det er et område, der har modtaget en indbydelse til at tage imod islam, er det prisværdigt, hvis hæren fornyer indbydelsen, men hvis den ikke gør, så er det ikke forkert. Hæren kan indlede angrebet [på fjenden] om natten eller om dagen, og det er tilladt at brænde [fjendens] befæstninger med ild eller at oversvømme dem med vand. Hvis [hæren] bemægtiger sig noget krigsbytte, bør det ikke deles op i fjendens område, før [muslimerne] har bragt det til et sikkert sted og ført det til islams område [Islams hus]. [...]

*[Der følger en række retningslinjer for krigsførelsen i form af citater fra samtaler med muslimske retslærde, herunder bl.a. Abu Hanifa og Abu Yusuf. Angående spørgsmålet om drab på fanger, lyder det:]*

Jeg spurgte: Hvis mandlige krigsfanger bliver taget fra krigens område, mener du så, at imamen skal dræbe dem alle eller dele dem som slaver blandt muslimerne?

Han svarede: Imamen er berettiget til at vælge mellem at føre dem til Islams område for at dele dem [mellem krigerne], og at dræbe dem [mens de er i krigens område].

Jeg spurgte: Hvilket er at foretrække?

Han svarede: [Imamen] bør undersøge situationen og beslutte, hvad han anser for at være til fordel for muslimerne.

Jeg spurgte: Hvis det at dræbe dem er fordelagtigt for muslimerne, [mener du så, at imamen] skal beordre deres henrettelse?

Han svarede: Ja.

---

<sup>6</sup> Kvinder og børn hørte til det bytte, der skulle fordeles.

<sup>7</sup> *Krigens område* (eller Krigens hus): Mht. kalifatets udenrigspolitik formulerede den hanafittiske retsskoles stifter, Abu Hanifa (699-767) læren om 'Krigens hus' (Dar al-harb). Dette var områder, hvor islam/muslimere endnu ikke regerede (således også kaldt Vantroens hus (Dar al-kufr)) og som det muslimske samfund derfor var forpligtet til at føre hellig krig (jihad) imod for at udbrede islams overherredømme. 'Krigens hus' stod i modsætning til 'Islams hus' (Dar al-islam), dvs. det islamiske territorium, hvor netop muslimere regerede og hvor den islamiske lov (sharia) var gældende.

Jeg spurgte: Hvis de alle sammen blev muslimer, ville han så være berettiget til at dræbe dem?

Han svarede: Han skal ikke dræbe dem, hvis de bliver muslimer. De bør betragtes som bytte, der skal fordeles blandt muslimerne.

5 Jeg spurgte: Hvis de ikke bliver muslimer, men hævder, at de har fået frit lejde og nogle få muslimer erklærer, at de har givet dem et sådan løfte, skal en sådan påstand så godtages?

Han svarede: Nej

Jeg spurgte: Hvorfor?

Han svarede: Fordi begge [blot] fremfører deres egen påstand.

10 Jeg spurgte: Hvis en gruppe muslimer, der er kendt for at være retfærdige, bevidner, at [et løfte om] frit lejde er blevet givet af en gruppe krigere til krigsfangerne, der stadig var i stand til at gøre modstand [i en befæstning før deres overgivelse], ville dette vidnesbyrd være gyldigt?

Han svarede: Ja

Jeg spurgte: Skulle krigsfangerne så sættes på fri fod?

Han svarede: Ja.

15 Jeg spurgte: Mener du, at den blinde, vanføre og den hjælpeløst sindssyge skal dræbes, hvis de tages som krigsfange eller fanges af krigere i et overraskelsesangreb?

Han svarede: [Nej], de bør ikke blive dræbt.

20 Jeg spurgte: Ville det være tilladt at oversvømme en by med vand i krigens område, at brænde den med ild eller at angribe [dets indbyggere] med katapulter selv om der kan være slaver, kvinder, gamle mænd og børn i den?

Han svarede: Ja, jeg vil godkende, at man gør alt dette mod dem.

[Ibn Abi Zayd al-Qayrawani:]

25

Jihad er en guddommeligt fastsat pligt. Dens udførelse af nogle kan fritage andre. Vi malikitter fastholder, at det er bedst ikke at indlede fjendtligheder med fjenden, før man har tilbudt denne at tage imod Allahs religion, medmindre fjenden angriber først. De har da valget mellem enten at konvertere til islam eller betale kopskat [*jizya*], hvorefter krigen kort herefter vil blive erklæret imod dem. Kopskatten kan kun modtages fra dem, hvis de bebor et territorium, hvor vores love kan gennemtvinges. Hvis de er uden for vores magtområde, kan kopskatten ikke accepteres fra dem med mindre de kommer inden for vores territorium. Ud over dette vil vi føre krig mod dem. [...]

30

35 Det påhviler os at bekriige fjenden uden at spørge til, om hvorvidt vi skal være under en from eller depraveret leders kommando.

Det er ikke forbudt at dræbe hvide ikke-arabere, der er blevet taget til fange. Men ingen kan henrettes efter at være blevet tildelt beskyttelse [*amân*]. De løfter, der er givet dem, må ikke brydes. Kvinder og børn må ikke dræbes, og drab på munke og rabbinere bør undgås, medmindre de har taget del i kampen. Kvinder bør også dræbes, hvis de har deltaget i kampen. Beskyttelsen [*amân*], der er skænket af [selv] den ringeste muslim, skal anerkendes af andre [muslimer]. Kvinder og børn kan også skænke beskyttelsen, når de er klar over dens betydning. Dog, ifølge en anden tolkning, er den kun gyldig, hvis den bekræftes af en imam. Imamen tilbageholder en femtedel af det bytte, muslimerne har erobret i løbet af krigshandlingerne, og han deler de resterende fire femtedele mellem hærens soldater. Det foretrækkes at delingen finder sted på fjendtligt område.

40

45

[Al-Shafi'i:]

- 5 Shafi'i svarede: Gud har pålagt jihad [som pligt], som det er fastsat i Hans bog [Koranen] og som det er sagt af Hans profet. Han [Gud] understregede kaldelsen [af mænd til at udføre] jihad som følger: *Gud har købt de troendes liv og ejendom af dem mod, at de vil få Haven: De skal kæmpe for Guds sag, dræbe og selv blive dræbt - som et sandfærdigt løfte, der påhviler Ham, i Toraen, Evangeliet og Koranen. Hvem er vel mere tro mod sit løfte end Gud? Så glæd jer over den handel,*  
10 *som I har sluttet! Det er den vældige sejr.* [Koranen 9.111]

Og Han sagde: *Bekæmp alle afgudsdyrkerne. Ligesom de alle bekæmper jer, og vid, at Allah er med de gudfrygtige.* [Koranen 9.36]

- 15 Og Han sagde: *Slå afgudsdyrkerne ihjel, hvor I træffer dem, tag dem til fange, belejr dem og lur dem op på ethvert spejdested. Men hvis de omvender sig, overholder bønnen og betaler almisse, så lad dem i fred, thi Allah er tilgivende og barmhjertig.* [Koranen 9,5]

Og Han sagde: *Bekæmp dem, der ikke tror på Allah og den yderste dag og ikke holder det for forbudt, som Allah og Hans profet har erklæret for forbudt, og ikke følger sandhedens religion, indtil de som ydmygede lydigt betaler afgift [jizya]!* [Koranen 9,29]

- 20 Abd al-Aziz b. Muhammed as-Darawardi fortalte os fra Muhammed b. Amr b. Alqama fra Abu Salama [b. Abd al-Rahman] at Abu Hurayra sagde, at Guds budbringer [Muhammed] sagde: "Jeg vil fortsætte med at bekæmpe de vantro, indtil de siger: 'Der er ingen Gud uden Gud.' Hvis de fremsiger dette<sup>8</sup> skal de sikres deres blod [liv] og ejendom, medmindre det erhverves for dets pris, og deres belønning skal gives af Gud."

- 25 Og Gud, forherliget ved sin lovprisning, sagde: *O, I, som tror, hvad gik der af jer, da der sagdes til jer: "Drag i kampen for Allahs sag!" Og I forblev fastklæbede til jorden? Foretrækker I dette liv for det kommende? Dette livs nydelser er ringe ved siden af det kommende! 39. Hvis I ikke drager i kampen, vil Han straffe jer med pinefuld straf og sætte et andet folk i jeres sted. Ham kan I ikke skade, thi Allah har magt over alle ting.* [Koranen 9,38-39]

- 30 Og Han sagde: *Drag i kampen villige eller uvillige og kæmp med liv og gods for Allahs sag, det er det bedste for jer, om I ved det!* [Koranen 9,41]

- Shafi'i sagde: Disse meddelelser betyder, at jihad, og det at gribe til våben i særdeleshed, er obligatorisk for alle raske [troende] uden undtagelse, ligesom bøn, pilgrimsfærd og [betaling af] almisser [skal] udføres, og ingen har tilladelse til at udføre den pligt for nogen anden, idet  
35 den enes udførelse ikke opfylder en andens pligt. Det kan også betyde, at pligten [til jihad] er en kollektiv (*kifaya*) pligt forskellig fra bøn. De, der udfører den [pligten til jihad] i krigen mod polyteisterne, vil opfylde deres pligt og modtage fortjeneste i overmål, hvilket sikrer dem, der blev tilbage mod at fejle. Men Gud har ikke sat de to [kategorier af mænd] på lige fod, for han sagde: *De af de troende, der bliver siddende, uden at de har nogen skavanker, står ikke på lige fod*  
40 *med dem, der kæmper for Guds sag, både med deres ejendom og deres liv. De, der kæmper med deres ejendom og deres liv, dem sætter Gud et trin højere end dem, der bliver siddende. Gud har lovet hver af dem Det Skønneste, men Gud udmærker dem, der kæmper, frem for dem, der bliver siddende, med en vældig løn.* [Koranen 4.95] [...]

<sup>8</sup> Dvs. trosbekendelsen og dermed konverterer

Shafi'i sagde: På samme måde er det med de andre pligter, hvis opfyldelse skal udføres kollektivt. Idet de udføres af nogle muslimer kollektivt, vil de, der ikke udfører dem, ikke fejle. Hvis alle mennesker har undladt at udføre den pligt, så ingen våbenfør mand drog ud til kamp, ville alle, er jeg bange for, fejle (selvom jeg er sikker på, at dette aldrig ville ske) i overensstemmelse med [Guds] udtalelse: *Hvis I ikke drager i kampen, vil Han straffe jer med pinefuld straf.* [Koranen 9.39]

10 [Abu'l Hasan al-Mawardi:]

Den hellige krigs [jihad] lederskab er især optaget af at bekæmpe de vantrø [mushrikun]. [...] Udfør jihad mod dem, der nægter islam efter at være blevet kaldet hertil, indtil de underkaster sig eller accepterer at leve som et beskyttet samfund af dhimmier – således at Allahs (må Han blive ophøjet) ret 'sejrer over al anden religion' [Sura 9,33] [...]

Denne del omhandler krigsførelsen. Der er to typer vantrø i Krigens hus [Dar al-Harb].<sup>9</sup> For det første er der dem, som islams kald er nået, men har afvist det og grebet til våben. Hærlederen har mulighed for at bekæmpe dem på to måder i overensstemmelse med, hvad han anser for at være i den bedste interesse for muslimer og mest skadeligt for de vantrø. Enten ved at fordrive dem fra deres huse og påføre dem skade dag og nat ved at kæmpe og nedbrænde – eller ved at erklære krig og bekæmpe dem i slagorden.

For det andet er der dem, som indbydelsen til islam ikke er nået. Skønt sådanne personer er få i dag, da Allah har manifesteret kaldelsen af sin profet [overalt] – med mindre der på den anden side af tyrkerne og romerne eksisterer folkeslag i det fjerneste Østen eller Vesten, som vi ikke har kendskab til. Det er os forbudt at indlede et angreb på de vantrø, mens de er uvidende herom eller om natten. Det er forbudt at dræbe dem, bruge ild mod dem og begynde at angribe dem, før man forklarer dem indbydelsen til islam, informerer dem om profetens underer og gør beviserne klare, således at dette fremmer en accept fra deres side. Hvis de efter dette stadig nægter at acceptere [islam], føres der krig mod dem, og de behandles som dem, hvem kaldet er nået. [...]

En muslim må dræbe enhver vantrø kombattant han fanger, uanset om han er involveret i kampene eller ej. Der er en forskellige meninger med hensyn til drab på ældre personer og munke, der bor i celler og i klostre. Et synspunkt om dem er, at de ikke skal dræbes, medmindre de kæmper, da de er traktatsligt beskyttet, ligesom kvinder og børn. En anden mening går på, at de skal dræbes, selv om de ikke kæmper, fordi det kan være, at deres udtalelser vil forårsage mere skade på muslimerne, end hvis de kæmpede. Durayd ibn as-Simma, der var mere end hundrede år, blev dræbt under slaget af Hawazin ved Hunayn, mens profeten, må Allahs fred og velsignelser være med ham, så på og han [Muhammed] var ikke imod drabet på ham. [...]

---

<sup>9</sup> Krigens hus (Dar al-harb): se note 7. I denne tekst må der med Krigens hus hentydes til relativt nyerebrede områder, hvor islam endnu ikke er enerådende, idet befolkningen i høj grad udgøres af ikke-muslimer under muslimske herskeres herredømme.

Det er ikke tilladt at dræbe kvinder og børn i kamp, og heller ikke andre steder, så længe de ikke kæmper, fordi Allahs sendebud, må Allahs fred og velsignelser være med ham, forbød drab på dem, der anvendes som tjenere og mamelukker, det vil sige unge slaver. Hvis kvinder og børn slås, så bliver de bekæmpet og dræbt, men kun ansigt til ansigt, ikke bagfra mens de flygter. Hvis de bruger deres kvinder og børn som skjold i kamp, så må man undgå at dræbe dem, og kun sigte for at dræbe mændene. Dog hvis det er umuligt at dræbe dem [mændene], undtagen ved at dræbe kvinder og børn, så er det tilladt. [...]

Desuden er vedvarende opretholdelse af kampene blandt opgaverne inden for jihad, og dette er bindende, indtil en af fire ting sker:

For det første, at de (fjenden) bliver muslimer, i hvilket tilfælde de modtager de samme rettigheder som os, bliver ansvarlige for de samme forpligtelser som os og de får lov til at beholde al den jord og ejendom, de besidder. [...] Deres land bliver en del af Islams område, når de bliver muslimer under kampen – uanset om de er få eller mange i antal – og al jord og formue, der tilhører dem i krigsområdet forbliver deres. [...]

Den anden ting, der kan ske, er, at Allah giver [muslimerne] sejren over dem, men de forbliver vantro, i hvilket tilfælde deres kvinder og børn tages som fanger, og deres formue inddrages som krigsbytte, og de, der ikke gøres til fanger, dræbes. Hvad angår fangerne, kan emiren vælge det mest gavnligt af fire muligheder:

Den første er at slå dem ihjel ved at hugge halsen over på dem.

Den anden er at slavebinde dem og anvende slaveriets love med hensyn til deres salg eller frigivelse.

Den tredje er at udveksle dem som gidsler i bytte for varer eller fanger.

Og den fjerde er at vise dem gunst og tilgive dem.

Allah, må Han blive ophøjet, siger: "Når du støder på dem, der benægter [sandheden], så hug [deres] halse" [Koranen 47,4].<sup>10</sup> Der er to måder at forstå dette: For det første, at dette henviser til det at hugge deres hals over, mens de kæmper. Så siger Han: "Når du har svækket dem", hvilket vil sige såret dem, så "gør lænken stram", hvilket vil sige tilfangetagelse. "Herefter enten nåde eller løsepenge." [...]

Den tredje mulighed [for den hellige krigs ophør] er, at fjenden foretager en betaling for til gengæld at få fred og forsoning. Det er tilladt at modtage denne betaling og indgå forsoning med dem på to måder:

1) Betalingen sker øjeblikkeligt og behandles ikke som løbende tributbetaling. Denne betaling behandles som bytte [...] Det hindrer dog ikke at der føres hellig krig [jihad] imod dem i fremtiden.

2) De foretager en betaling hvert år, i hvilket tilfælde det er en vedvarende tributbetaling, ved hvilken deres sikkerhed indstiftes. Det, der er taget fra dem i det første år behandles som krigsbytte og deles blandt de mennesker, der er berettiget til *fay*. [...] Det er ikke tilladt at genoptage jihad mod dem, så længe de foretager betalingerne. Hvis én af dem kommer ind i Islams område [*Dar al-islam*], så garanterer denne forsoningskontrakt hans sikkerhed og formue. Hvis

<sup>10</sup> Koranen 47,7 Når I træffer de vantro, så hug dem over nakken, indtil I har anrettet et blodbad, og bind (de fangne) med stærke bånd og sæt dem derefter fri, enten ved nåde eller løsepenge, indtil krigen lægger sine byrder.

de nægter at foretage betalingen, ophører forsoningen dog. Deres sikkerhed kan ikke længere garanteres og krig skal føres imod dem – ligesom mod alle andre personer fra fjendens lejr. [...]

5 Den fjerde mulighed er, at fjenden anmoder om en sikkerhedsgaranti og en våbenhvile. Det er tilladt at indgå en fredsaftale med dem i en bestemt periode, hvis det er svært at opnå sejr over dem og opnå [tribut]betaling fra dem. [...] Den [freden] skal være så kort som mulig og ikke overstige ti år. Hvis der indgås en våbenhvile med dem, der er længere end dette, så er den periode, der går ud over dette [de ti år], ugyldig. Deres sikkerhed er garanteret, indtil den perioden afsluttes, og der bliver ikke ført jihad mod dem, så længe de overholder aftalen. Men hvis 10 de bryder den, så påbegyndes fjendtlighederne atter og der føres krig mod dem uden varsel. [...]

[*Al-Mawardi gør herefter rede for hvilke midler, der kan anvendes i krigen modantro, herunder katapulter, ødelæggelse af deres hjem, natangreb, ildspåsættelse og nedhugning af træer.*] Det er 15 også tilladt at blokere deres vandforsyning eller at hindre dem i at anvende den, selv hvis der er kvinder og børn imellem dem, da det er et af det mest effektive midler til at svække dem og vinde sejren over dem, enten med magt eller ved en [overgivelses]aftale. Hvis en tørstig person blandt dem beder om noget at drikke, kan emiren enten give ham noget at drikke eller nægte ham det, ligesom han har mulighed for enten at dræbe ham eller lade ham leve. [...]

20 Enhver, der dræber en af dem, bør gemme ham væk fra andres syn, men er ikke forpligtet til at begrave ham. Allahs budbringer, må Allahs fred og velsignelse være over ham, beordrede at de dræbte ved Badr blev smidt ned i en gammel brønd.

25 J. M. Rosenløv & M. Pihl: *Korstogene – Islams ekspansion og kristen modoffensiv* (2014)

Ya'qub Abu Yusuf – *Kitab al-Kharadj* (Le Livre de l'Impôt), overs. E. Fagnan, Paris (1921), s. 302f., 310-312, 314f. Her efter B. Ye'or (1985): *The Dhimmi. Jews and Christians under Islam*. Cranbury 1985, s.170-30 172. Al-Shaybani - *Kitab al-Siyar al-Kabir*. Her efter M. Khadduri: *The Islamic Law of Nations: Shaybani's Siyar*. Baltimore (1966) s.76f., 87, 95f., 100f. Ibn Abi Zayd al-Qayrawani: Overs. fra arabisk af Leon Bercher: Ibn Abi Zayd al-Qayrawani, *La Risala (Epître sur les elements du dogme et de la loi de l'Islam selon le rite malikite.)*, 5 udg. Algiers (1960) s.165. Her efter B. Ye'or: *The Dhimmi. Jewsa and Christians under Islam*. Cranbury 1985, s.161. Al-Shafi – *Al-Risala fi us ul al-fiqh*: Her efter M. Khadduri: *Al-Imam Muhammed ibn Idris al-Shafi's al-Risala us ul al-fiqh.: Treatise on the Foundations of Islamic Jurisprudence*. 35 Cambridge s.82-87. Abu'l Hasan al-Mawardi: *Al Ahkam as-Sultaniyyah (The Laws of Islamic Governance)*, overs. Asadullah Yate, Ta-Ha Publishers, 1996, s.28, 60, 77f., 200f.